

по-раншни години, при разходки, тя съ захласъ оплиташе цѣли вѣнци, съ които обвиваше главата си. Но сега, тя стои дома самичка, съ блѣдно лице, съ съкрушена душа; съ погледъ впить въ прозореца, до нея патерица, а въ прѣститѣ ѝ шаватъ иглитѣ.

Цвѣтко откжсна първата теменуга що видѣ, запази я въ чантата си много внимателно. Вечеръта той се отправи въ кжщата на Ружа. Майка ѝ не бѣ се завърнала още отъ чужда работа. Цвѣтко бутна вратата, съ дѣсна ржка отложи каскета си, а съ лѣва подаде теменугата съ такъвъ сърдеченъ.